

Dracht- en steekduivel

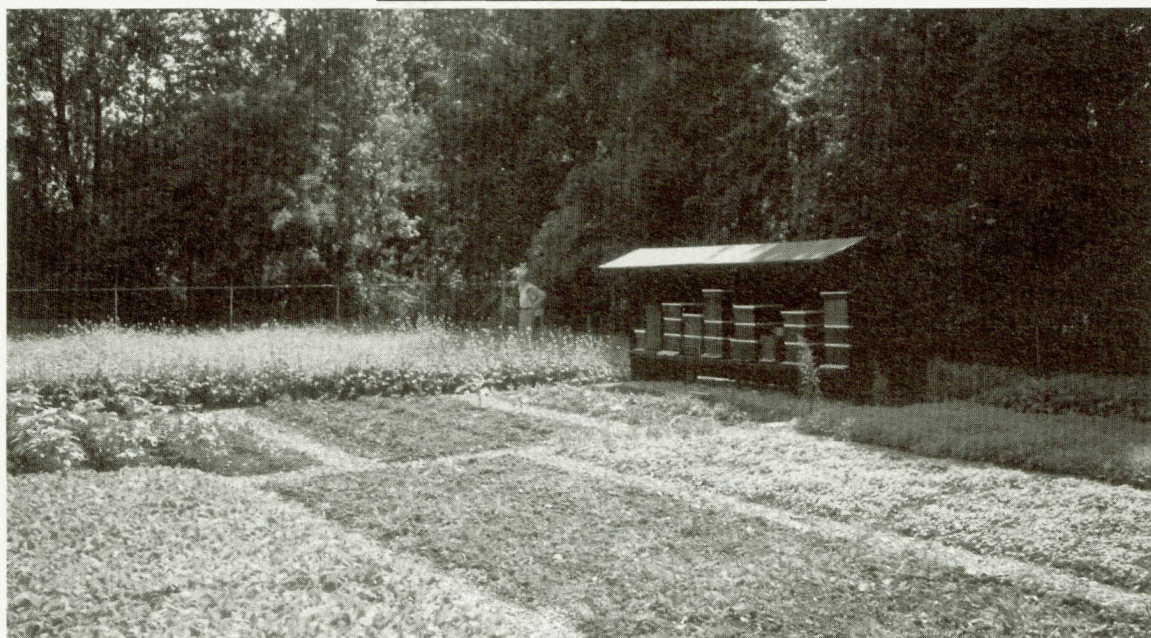
In *Bijen* 6(1): 3-4 (1997) lees ik hier en daar enige frustratie van imkers die zich benadeeld voelen omdat volken van heinde en verre op 'hun' drachtgebieden geplaatst worden. Afgezien of dit al of niet terecht is wil ik hier graag iets toevoegen aan het waarom. Het is niet altijd om maar veel honing te winnen. Maar ook omdat de klant erom vraagt. In de supermarkt ziet hij talloze soorten honing staan en zijn imker heeft er maar één. Dat is voor deze imker, ondanks een goed verhaal, frustrerend en hij gaat dus op zoek om iets anders te kunnen aanbieden, ook al kost het hem vele liters benzine, voor een paar potjes honing.

Nu ik u toch schrijf wil ik over een drempel stappen om u het volgende ware verhaal te vertellen. Komende zomer is het twee jaar geleden dat ik iets wonderlijks beleefd heb waar ik nog geen echte verklaring voor gevonden heb. Op mijn stand stond een aantal lieve volken die onbeschermd behandeld konden worden. Maar er was één volk dat als door de duivel bezeten was. Al werd de kast in tijgersluipgang benaderd, het was altijd raak. Daarom alle moed bij elkaar geraapt, dubbeldik aangekleed, de kast opengegooid. De bijen afgeklopt in een grote emmer en die achter de hal neergekieperd op een boomstomp. In de hoop dat de bijen terug zouden vliegen en om de duivelse moer zo

te ontdekken. Echter de hoop vloog niet op maar vormde al wriemelend een platte schijf van zo'n meter in doorsnee. En geloof het of niet, bovenop de stomp zat de bron van alle kwaad. Dat was de eerste keer van mijn leven dat ik met wellust een moer heb doodgedrukt. En verder gebeurde er niets. De schijf verroerde zich nauwelijks. Ook niet de eerste dag daarna, niet de tweede en zelfs niet de derde na een nachtelijk regenbuitje. Volgens de nestor van onze vereniging kwam dat door de nog aanwezige koninginnenstof. Ten einde raad een zesramertje genomen (omdat dat lichter in gewicht was) om de schijf desnoods met stoffer en blik in dat kastje te vegen. Terwijl het kastje tegen de schijf op de grond werd gezet zag ik dat stom genoeg de vliedspleet open stond. De tijd om die te sluiten werd me niet gegund. Want wat er toen gebeurde ... Als op commando richtten alle bijen in een flits hun koppetjes richting kast. En achter elkaar wandelden ze, nee, renden ze die kast in. Hooguit twee minuten later was er geen bij meer te zien. Alleen het lijkje lag er nog. Iedere keer dat ik er aan denk verbaas ik me weer. Overigens is het met een nieuwe, lieve koningin helemaal goed gekomen met dat volk. Als iemand een verklaring weet, graag!

J.G.A. Sauren, Veldhoven

187

De bijenstal is van dhr. H.W. Donker en staat in het Ruigeplaatbos wandelpark te Hoogvliet.